

[Steen.]

Løn og anvises Arbejde i et saadant Antal Ugedage, at Fortjenesten kommer til at ligge et Sted mellem, hvad Arbejdsløshedsunderstøttelsen vilde udgøre, og hvad de paagældende kunde paaregne som Fortjeneste, forudsat, at de havde normalt Arbejde. Og naturligvis maatte det være en Pligt for den, der søger eller oppebærer offentlig Understøttelse paa Grund af Arbejdsløshed, at paatage sig Udførelsen af et saadant Arbejde.

Det var med stor Tilfredshed, jeg hørte den højtærede Statsminister fremhæve, at en fortsat Udstykning var en af Vejene til Løsning af Beskæftigelsesproblemet, og jeg vil gerne føje til, at jeg særdeles vel forstaaer de Betænkeligheder med Hensyn til Afsætningsmulighederne, som rejser sig, naar man taler om dette Spørgsmaal. Men jeg gør i denne Forbindelse opmærksom paa, at de Virksomheder, vi her ønsker at arbejde for Oprettelsen af, er ikke Brug saa smaa, som man engang oprettede dem, og som det dengang, under den Tids Forhold, var forsvarligt at oprette. Det er Brug af en saadan Størrelse, at den paagældende Ejendoms egen Avl plus det nødvendige Tilskudsforder kan danne Grundlag for den paagældende Families Eksistens. Saa bliver det et Spørgsmaal om at skaffe Beskæftigelse i egen Bedrift paa de Vilkaar, som det nu engang tiltaler det store Flertal i dette Folk at arbejde under, og fra Det radikale Venstres Side tillægger vi hele den sociale Side af dette Spørgsmaal den allerstørste Betydning. Det bliver saa til et Spørgsmaal om at dyrke Landets Jord, at udnytte de Muligheder, vi har, bedst muligt; og at fortsætte Udviklingen paa dette Grundlag vil efter vor Overbevisning være baade rigtigt og forsvarligt. Der er nu saa gode Vilkaar for dem, der søger en saadan Bedrift, at vi med god Samvittighed kan tilraade alle de unge, der har dygtiggjort sig til en saadan Gerning, at gøre det.

Jeg vil i den Forbindelse rette et Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister, hvorledes den Lov, vi gennemførte i Fjor om Støtte til Oprettelse af Landarbejderboliger, efter Ministerens Bedømmelse er udnyttet og har virket, idet dette Spørgsmaal har vor store Interesse.

Jeg benyttede Udtrykket „den Ungdom, der har dygtiggjort sig“ — det er nemlig efter vor Overbevisning Tidens Krav til Ungdommen, stærkere nu end maaske nogen Sinde, at den maa dygtiggøre sig til den Gerning, den maatte vælge. Mit Parti har i Erkendelse og Forstaaelse heraf med Glæde

medvirket til den Lovgivning, der gik ud paa at forbedre Mulighederne for Ungdommens Uddannelse og faglige Dygtiggørelse. Det gælder vor Tilslutning til Folkeskoleloven, det gælder vor Tilslutning til Loven om landbrugsfaglige Ungdomsskoler og de meget betydelige Forhøjelser af Bevillingerne til ubemidlede Elever, der søger Ophold paa Højskoler og Efterskoler, og vi mener, at der bør gaas videre frem efter samme Linie.

Det var derfor med Tilfredshed, jeg hørte Statsministerens Udtalelse om, at Undervisningsministeren undersøger Mulighederne for en udvidet Adgang til Ungdomsskoler, idet det er vor Overbevisning, at Folkeskolen nødvendigvis maa være et saare vigtigt Led i hele Demokratiets Opbygningsarbejde. Lykkeligt vilde det være, og det vilde efterkomme et Krav i Tiden, om det var muligt at finde en Form for Ungdomsskolen, som var i Stand til at samle den store Skare af dansk Ungdom, som ikke hidtil fandt Vej til disse Skoler.

Hvad angaar de Overvejelser, som for Tiden, man kunde næsten sige stadig, finder Sted inden for og imellem Landbrugets Organisationer angaaende Erhvervets Gældsforhold, haaber vi, at disse Overvejelser nu maa nærme sig en Afslutning, og at Resultatet maa blive, at Landbruget naar til Enighed om en Løsning af dette Spørgsmaal, at de maatte kunne samles om et Forslag, som de virkelig ønsker og gennem de ansvarlige Organisationer vil staa inde for. Jeg har tidligere udtalt, og jeg ønsker at understrege, at dette vil være af den største Betydning for vor Stilling til dette vigtige Problem, der efter vor Opfattelse ikke skal ses og bedømmes alene som en Kriseforanstaltning i et for Erhvervet vanskeligt Øjeblik, men som er tænkt virkende paa længere Sigt, som en Foranstaltning, der kan give sit Bidrag til en rimeligere Fordeling af Arbejdets Værdier mellem dem, der har tilvejebragt Værdierne, og Ejerne af den Kapital, ved hvis Hjælp de paagældende Ejendomme er erhvervet.

Den Bedring, der er indtraadt med Hensyn til Landbrugets Forrentningsforhold, er Resultatet af mange forskellige Ting. Medvirkende hertil har været hver enkelt af de Love til Støtte for Landbrugs-erhvervet, som er vedtaget, og medvirkende, ja, afgørende har været den Handelspolitik, som Landet fører. Det er uforstaaeligt, og det er tillige urimeligt, at der stadig fra en vis politisk Fløj af Landbrugs-erhvervets Ledere gives en Fremstilling af disse rent økonomiske og erhvervsmæssige